

СВЯТІ НЕ ДИВУВАЛИСЯ
ЧУДУ БОЖОМУ В ЇХНЬОМУ ЖИТТІ.
СПРИЙМАЛИ ЦЕ ЯК ТЕ,
ЩО БОГ Є
І ОСЬ ТАК ВІН ДІЄ

ТЕРПЕЛИВІСТЬ І СМИРЕННЯ

О. ЮЛІАН ТИМЧУК

*Не тільки хлібом живе людина,
але всім, що виходить з уст Господніх,
може жити людина.*

Втор. 8, 3

Моя прабабуся була надзвичайною людиною. За свого життя вона дуже багато потрудилася біля мого прадідуся. Він молодим пішов на війну, Другу світову, і повернувся без правої руки. Прабабуся у всьому була його підтримкою. Допомогала йому поратися у саду, а то був великий розкішний сад, у якому росли яблуні різних сортів — дідусь по всьому колишньому Радянському Союзу продавав ті яблука. Одно слово, це приклад, коли дружина повністю посвятила себе чоловікові. Траплялося різне у їхньому сімейному житті, але прабабуся як людина, наділена дивовижною терпеливістю, уміла з цим усім впоратися.

Ми тоді жили разом у маленькій хатці: прабабуся, прадідусь і ми з мамою. Одного разу я хотів

узяти санки, щоб йти кататися з друзями біля школи. Санки в нас були лише одні, але прадідусь мені їх не дав, тому що йшов на базар. Повернувшись додому, я дізнався, що прадідусь зламав ногу, бо санки з'їхали на узбіччя. Йому тоді було вже за вісімдесят, і кістка не могла зростися. Дев'ять років прадідусь пролежав немічний удома, і прабабуся всіляко йому допомагала.

Коли прадідусь помер, ми вже мешкали окремо, але поряд. Прабабуся хотіла, щоб я був священником, дуже раділа моєму рішенню вступати у семінарію. Сама ж вона закінчила тільки два класи, не вміла писати, читати. Де треба було, підписувався прадідусь. Він мав невелику домашню бібліотеку, читав і українською мовою, і польською. Прабабуся ж тільки займалася домом. І раптом прабабуся просить мене, щоб я подарував їй молитовник. Я тоді ще був семінаристом, віддав їй свій молитовник — сказав, що собі куплю інший. Але я спитав, що прабабуся буде робити з тим молитовником, всі ж знали, що вона не вміє читати. Прадідусь передплачував газети: він читав їх уголос, а прабабуся тільки розглядала.

Отож залишив я прабабусі молитовник і пообіцяв, що коли приїду зі семінарії знову, то поясню їй, як молитися за тим молитовником. Але

моя прабабуся виявилася наполегливою. Вона просила Господа, щоб відкрив їй Його знання і так допоміг зрозуміти, що в молитовнику написано.

Минав час. Ані моя мама, ані мій батько, отець Василь, ані я не приділяли свого часу на те, щоб навчити прабабусю читати. Звичайно, вона знала напам'ять головні молитви, «Вірую», 50 псалом і зіставляла їх звучання з текстом у молитовнику. І ось так протягом п'яти років у дуже зрілому віці, молячись до Господа Бога, щоб Він допоміг їй навчитися читати, прабабуся почала самостійно читати не тільки молитовник, а й інші книги. Це для нас було чудом. А вона сама сприйняла це не як якесь чудо, а як Господню ласку. Я казав, що це ж феномен, так у житті не буває! Дивувався, як їй це вдалося. А вона мені, пригадую, каже: «Мені Господь завжди допомагав. І тепер Він допоміг мені навчитися читати. Я дуже хотіла навчитися прочитати ті молитви, які знала напам'ять і проказувала все своє життя. Хай що б я робила — я завжди живу з Господом Богом. Господь — моя опора і твердиня». Коли вона це говорила, я дивувався. Коли я питав її, яка чеснота найбільше допомагає людині, з думками про гармонійне родинне життя, вона відповідала: терпеливість і смирення. Тер-

пеливість і смирення зробили так, що мої прабабуся і прадідусь довгі роки прожили разом. Були різні ситуації... Але саме молитва, Боже Слово, терпеливість і смирення завжди допомагали.

Святі так само вміли приймати волю Божу. Святі не дивувалися чуду Божому в їхньому житті. Сприймали це як те, що Бог є і ось так Він діє. Бо вірили беззастережно. У нас часто просідає віра – як просідає м'який ґрунт. Вона ніби є, але чогось не вистачає.

Моя прабабуся називалася Калина. І ми собі пообіцяли, що під її будинком, який вона залишила мені, завжди буде рости калина...

Дещо пообіцяла мені й прабабуся. Я просив її про три речі: щоб була в мене на весіллі й ми з нею затанцювали (хоч у мене тоді ще навіть не було дівчини!), щоб була в мене на хіротонії і побачила, що я став священником, щоб побачила свого праправнука або праправнучку. Прабабуся все це вислухала і цілком серйозно відповіла: «Я буду в тебе на весіллі, буду на хіротонії, бо хочу, щоб ти мене поблагословив. А третього тобі не обіцяю». Я пожартував, що це все може відбутися з малими інтервалами. Так і сталося. Прабабуся була на моєму шлюбі й на весіллі. Прабабуся відклала гроші з пенсії і купила мені моє перше єрейське облачення, хоч не

могла приїхати на мої священничі свячення, бо якраз був розпал коронавірусу. А через тиждень після цього вона відійшла.... Перший чин похорону, який я відправив з кількома іншими священниками, – це був похорон моєї прабабусі.

Господь Бог хоче бути прославлений по-різному. І я дуже вдячний Йому, що Він знаходить для цього таких людей, як моя прабабуся Калина і прадідусь Юрій.

НЕ ЗА НАШИМ ПЛАНОМ

ВЛ. БОГДАН (ДЗЮРАХ), АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЕКЗАРХ У НІМЕЧЧИНІ ТА КРАЇНАХ СКАНДИНАВІЙ, ЧЛЕН ПОСТІЙНОГО СИНОДУ УГКЦ

Дороги ваші – не мої дороги.

Іс. 55, 8

Сталася зі мною одного разу така пригода. Виходжу з вагону після тривалої мандрівки. Прибув на годину пізніше, бо мусив змінити маршрут, тому що потяг на станції відправлення запізнився. Тягну валізки, прямую до виходу з двірця, де біля готелю на мене вже чекає авто.

Проте, на диво, неначе не впізнаю дороги. Йду в одному напрямку — не те, завертаю в інший — знову не потрапляю, куди потрібно. Втома наростає, а з нею — роздратування. Блукаю, кружляю в один бік, у другий, врешті вирішую іти навколо двірця.

Аж раптом із протилежного боку трамвайної колії чоловік років шістдесяти, спираючись на скутер, гукає до мене:

— Скажіть, куди вам треба, я покажу дорогу.

Я спершу відмовляюся, але незнайомиць не вгаває, переходить колію і наполягає:

— Скажіть адресу, я тут працюю і все навколо знаю. Чому не дозволяєте вам допомогти? Я просто хочу бути люб'язним!

— Ви справді дуже люб'язний, але я якось собі пораджу, — відповідаю і втомлено усміхаюся.

Він на це:

— А тепер я вже точно не піду, хоч викликайте поліцію! Тому краще просто скажіть, куди вам треба!

Немає ради, заходжу в гугль, вводжу назву готелю, біля якого чекає авто, й називаю моєму співрозмовникові вулицю. Він відразу показує шлях, бо, як виявилось, потрібне мені місце поряд, за рогом.

І раптом той чоловік дивиться на мене пильно і просить:

— Моліться за мене, бо я тяжко хворий, маю рак, і ще в мене хвора психіка. Я знаю, хто ви. Моліться за мене дуже сильно!

Збентежений, запевняю його про молитви і питаюся, як його звати.

— Сердін, це — турецьке ім'я.

Мій випадковий співрозмовник віддаляється. Жінка на трамвайній зупинці, яка стала мимовільним свідком цієї зустрічі й розмови, починає голосно сміятися.

— Чому ви смієтеся? — запитую.

— Той чоловік дуже дивний.

— Ні, він не дивний, він просто потребує наших молитов.

Йду до авто з усвідомленням того, Чия рука сьогодні проклала мій маршрут і водила мене двірцевими закамарками... Вчуся довіряти Богові у всіх обставинах життя, особливо тоді, коли щось іде «не за планом», не за нашим планом. Не раз просто констатую певні речі й у серці подивляю, як Він делікатно, але неухильно діє — для нашого добра і для добра людей, яких ставить на нашій дорозі. Тільки щоб наше серце було чутливе і духовні очі розплющені.